

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: A. H., narozený dne X
státní příslušník Íránu
bytem Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 2264, 331 65 Tis u Blatna
proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPU-126874-19/ČJ-2024-040022-DB-ZZ ze dne 15. 7. 2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2024 žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajistila žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) a podle § 129 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6 téhož zákona stanovila dobu trvání zajištění na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 14. 7. 2024 v 13:35 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobce obecně uvedl, že žalovaná porušila § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupovala v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami. Žalovaná podle žalobce v rozporu s § 3 správního řádu nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť si neobstarala aktuální a relevantní podklady o situaci azylového řízení v Řecku, kam má být žalobce předán. Dále si žalovaná neopatřila dostatek podkladů pro rozhodnutí a nevyšla ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu), zejména pokud jde o situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považoval žalobce za nedostatečné, pokud jde o úvahy, jimiž se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu zákona o azylu a nařízení Dublin III. K tomu odkázal na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2018, č. j. 44 A 46/2017-27, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2020, č. j. 19 A 26/2020-33.
3. Žalovaná podle žalobce porušila také čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť žalovaná nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodnila možnost jeho předání do Řecka, nezabývala se vším, co v řízení vyšlo najevo, a nesprávně použila tzv. zbytkové kritérium. Žalobce poukázal na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* (stížnost č. 29217/12) a konstatoval, že otázce systematických (systémových) nedostatků azylového řízení v Řecku se žalovaná věnovala jen obecně a nedostatečně a záměrně lhala. Zdůraznil, že tzv. dublinské transfery do Řecka jsou pozastaveny již od roku 2012 v návaznosti na rozsudek ESLP ve věci *M.S.S. v. Belgium & Greece* a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve sloučené věci C-411/10 a C-493/10. Ze statistiky Eurostat podle žalobce plyne, že se nerealizují dublinské transfery do Řecka z žádného členského státu Evropské unie a že Řecko drtivou většinu žádostí o předání odmítá. Žalobce podotkl, že všechny tyto skutečnosti by žalované měly být známy. Dále upozornil na špatnou situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku, kde jim není zaručeno spravedlivé řízení. Žalobce konstatoval, že nový řecký zákon o mezinárodní ochraně je kritizován lidskoprávními organizacemi, a poukázal na zprávy Amnesty International, Human Rights Watch a organizace Oxfam a Řecké rady pro uprchlíky.
4. Žalobce připomněl, že byl nucen uprchnout z Íránu, kde mu hrozí trest smrti. Žalobce patří ke kurdské menšině a angažuje se v jejím odporu proti vládě, jeho strýc je členem Demokratické strany Kurdistánu v Íránu a v jejich společném domě ukrývali kurdské bojovníky, což zjistily vládní ozbrojené složky. Jeden z bojovníků byl chycen a prozradil, kdo všechno byl do akce zapojen. Žalobce dostal echo od svého strýce, že mu hrozí trest smrti a okamžitě uprchl. Dále uvedl, že přenášel zásilky pro odpůrce vlády mezi Irákem a Íránem a odmítl sloužit v Íránské armádě, a proto nemohl získat cestování pas. Žalobce nechtěl žádat o mezinárodní ochranu v Řecku, ale byl k tomu přinucen. Pokud by azylové řízení probíhalo v Řecku, existuje podle žalobce velké nebezpečí navrácení do Íránu a žalobce nemá záruku, že jeho žádost o mezinárodní ochranu bude řádně posouzena. Žalobce uzavřel, že jeho předání do Řecka není realizovatelné, tudíž není realizovatelný účel zajištění a napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že žalobcem zmíněné rozsudky ESLP a Soudního dvora byly vydány před vydáním aktuálního Doporučení Komise (EU) 2016/2256 ze dne 8. 12. 2016 o obnovení přemísťování do Řecka podle nařízení Dublin III. Žalovaná poukázala Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 153/2019-30 a zdůraznila, že Řecko od roku 2011 prošlo řadou změn azylového systému. Zmíněné doporučení Komise se podle žalované vztahuje i na žalobce, který do Řecka vstoupil nelegálně. Žalovaná připomněla, že žalobce při výpovědi dne 15. 7. 2024 žádné nedostatky řeckého azylového systému nezmínil a uvedl, že mu v Řecku nic nehrozí a očekává, že mu azyl bude udělen. Podle žalované je proto předání v rámci nařízení Dublin III možné a potenciálně realizovatelné, nikoli zcela vyloučené, podmínky zajištění tak byly naplněny. Odůvodnění napadeného rozhodnutí označila žalovaná za dostatečné a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 73/2017-29. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

7. Žaloba není důvodná.
8. Žalobcovo obecné tvrzení, že žalovaná porušila § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupovala v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami, nemá kvalitu žalobního bodu, neboť z něj není zřejmé, co konkrétně žalobce žalované vytýká. Soud se proto touto námitkou blíže nezabýval.
9. Nejprve se soud věnoval namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečnosti jeho odůvodnění, pokud jde o úvahy, jimiž se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu zákona o azylu a nařízení Dublin III. Vytýkané nedostatky však soud nezjistil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí označila podklady, z nichž vycházela, a uvedla, jaké skutečnosti z nich zjistila. Žalovaná nebyla povinna uvádět své úvahy stran výkladu zákona o azylu, neboť tento zákon nepoužila. Své úvahy týkající se nařízení Dublin III žalovaná zachytila mimo jiné na straně 6 napadeného rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečné, srozumitelné a přezkoumatelné. Obsahem a správností úvah žalované se bude soud zabývat níže.
10. Dále se soud zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobce do Řecka a tvrzených systémových nedostatků tamního azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil, že *„správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu“*.
11. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud upřesnil, že *„při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.“*

k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti“.

12. Na uvedená rozhodnutí navázal rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, podle kterého v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti. Rozšířený senát zdůraznil, že „s ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností, a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost“.
13. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné. Musí se přitom zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku.
14. Žalovaná tedy měla povinnost zabývat se reálností předání žalobce do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání cizinců do jiného členského státu není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotyčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době, kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu. Z hlediska oprávněnosti žalované rozhodnout o zajištění cizince přitom považuje soud za klíčové to, zda existuje alespoň jeden stát, který je příslušný k rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a kam je předání cizince alespoň potenciálně možné, tj. stát, u kterého není předání *a priori* vyloučeno z důvodu systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná z tohoto pohledu prověřovala Řecko jakožto stát, ve kterém žalobce v minulosti o mezinárodní ochranu požádal, jak vyplynulo z jeho výpovědi i z evidence EURODAC.

15. Soud zdůrazňuje, že žalobce v řízení o zajištění nenamítal existenci systémových nedostatků azylového řízení v Řecku a neuváděl ani žádná tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit jakékoli pochybnosti o existenci takových nedostatků, natožpak pochybnosti důvodné. Žalobce naopak dne 15. 7. 2024 vypověděl, že v Řecku požádal o azyl a dne 20. 8. 2024 se má dostavit na tamní úřad, kde by mu měl být udělen pobyt v Řecku. Na výslovný dotaz, zda zná nějaký důvod, který mu brání v návratu do Řecka, žalobce odpověděl, že nezná.
16. Za dané situace plně postačovalo, že se žalovaná otázkou existence systémových nedostatků zabývala v obecné rovině. Na straně 6 napadeného rozhodnutí k tomu žalovaná uvedla, že z úřední činnosti nemá žádné informace, resp. není jí znám žádný rozsudek krajského či Nejvyššího správního soudu, nebo rozsudek z jiného členského státu Evropské unie, případně jakékoli konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Řecku docházelo k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v Řecku spojené s rizikem nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaná zdůraznila, že v Řecku jsou dodržovány národní právní předpisy i mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a zároveň je tam umožněna činnost organizací, které na dodržování těchto předpisů dohlížejí. Poukázala také na znění doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 a dodala, že ačkoli nebyl v poslední době proveden žádný transfer do Řecka, ostatním členským státům se předávání do Řecka daří, a je proto reálné. S ohledem na skutečnost, že žalobce ve správním řízení neuplatnil žádná relevantní tvrzení, která by uvedené závěry vyvracely, vyhodnotil soud uvedené odůvodnění jako dostatečné.
17. Dostatečné byly také podklady, které si žalovaná pro své rozhodnutí opatřila. Vzhledem k tomu, že z výpovědi samotného žalobce nevyplynuly žádné důvody, které by bránily jeho předání do Řecka, stačila jako podklad Informace OAMP ze dne 18. 11. 2021 o azylovém systému v Řecku, která je součástí správního spisu. Žalobce ostatně ani v žalobě nenamítal, že by se situace v Řecku od doby vydání této zprávy změnila (zejména netvrdil, že by se zhoršila). Soud proto shledal, že žalovaná neporušila § 3 ani § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.
18. Žalobce by si měl uvědomit, že žalovaná nerozhodla o jeho předání do Řecka (k tomu ani není oprávněna), nýbrž toliko o jeho zajištění za účelem předání, přičemž pouze předběžně zkoumala, zda je takové předání možné, tj. zda není *a priori* vyloučeno. Z doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 je přitom naprosto zjevné, že členské státy mohou při splnění určitých podmínek předávat žadatele o mezinárodní ochranu zpět do Řecka. Žalobce mimo jakoukoli pochybnost splnil podmínky formulované v tomto doporučení Evropské komise, v řízení o zajištění sám neuvedl žádnou skutečnost, která by jakkoli naznačovala, že by mohl být zranitelnou osobou, případně že by řecké azylové řízení vykazovalo nějaké systémové nedostatky. Z uvedeného doporučení Evropské komise vyplývá, že došlo ke zlepšení azylového systému, Řecko by mělo ve svém úsilí pokračovat a obnovení přemísťování by se mělo postupně vztahovat na žadatele o azyl, kteří od 15. 3. 2017 nelegálně vstoupili na území Řecka, což je i případ žalobce. Soud proto ve shodě se žalovanou dospěl k jednoznačnému závěru, že předání žalobce do Řecka nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí *a priori* vyloučeno, tudíž byly splněny podmínky pro žalobcovo zajištění. Skutečnost, že Řecko většinu žádostí o předání odmítá, na tomto závěru nic nemění.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. V kontextu citovaného doporučení Evropské komise soud zastává názor, že došlo k podstatné změně skutkových okolností, a proto již není možné vycházet ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016-24, pokud jde o nepřijatelnost předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka. Ze stejného důvodu již není aktuální ani žalobcem zmíněná obdobně vyznívající judikatura Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora. Podle názoru zdejšího soudu naopak musí být reflektován příznivý vývoj situace, jak jej popsala Evropská komise ve svém doporučení ze dne 8. 12. 2016 a který se projevil též tím, že v současné době ani soudy rozhodující ve správním soudnictví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019-30), ani Evropský soud pro lidská práva neoznačují předávání cizinců podle nařízení Dublin III do Řecka za nepřijatelné. Tvzení žalované, že jí není znám žádný aktuální rozsudek, který by konstatoval nedodržování standardů řeckého azylového systému, je proto podle názoru soudu zcela namístě a relevantní. Žalobcem zmíněné rozsudky Krajského soudu v Praze a Krajského soudu v Ostravě nepovažuje zdejší soud za relevantní, neboť řešily odlišné skutkové situace.
20. Soud opakuje, že žalovaná je oprávněna (a zároveň též povinna) posoudit, zda je předání žalobce do Řecka alespoň potenciálně možné. Jedná se tedy o posouzení toliko předběžné, přičemž podrobnější zjišťování situace v Řecku z hlediska kapacit tamních přijímacích středisek již jednoznačně překračuje časový rámec, který má žalovaná pro vydání rozhodnutí o zajištění, a navíc spadá do kompetence jiného správního orgánu (Dublinské středisko Ministerstva vnitra), který teprve po zjištění všech relevantních skutečností rozhodne o tom, zda k předání dojde, či nikoli. Soud proto znovu upozorňuje na to, že posouzení prováděné žalovanou je výlučně předběžné povahy a při absenci relevantních tvrzení žalobce a s přihlédnutím k doporučení Evropské komise, jež si žalovaná opatřila a z něhož vycházela, nelze žalované nic vytknout.
21. Namítá-li žalobce, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku je špatná, není jim zaručeno spravedlivé řízení a nový řecký zákon o mezinárodní ochraně je kritizován lidskoprávními organizacemi, soud zdůrazňuje, že žádné takové výhrady žalobce neuplatnil ve správním řízení. Tehdy ani netvrdil, že nechtěl žádat o mezinárodní ochranu v Řecku, ale byl k tomu přinucen, a že existuje velké nebezpečí navrácení do Íránu a žalobce nemá záruku, že jeho žádost o mezinárodní ochranu bude řádně posouzena. Všechny tyto námitky působí v kontextu žalobcovy výpovědi ze dne 15. 7. 2024 jako účelové. V rámci této výpovědi totiž žalobce uvedl, že požádal v Řecku o azyl (nikoli, že by k tomu byl nucen), že má již stanoven termín jednání a očekává kladné vyřízení a že mu není známa překážka bránící jeho návratu do Řecka. Pokud by se jako žadatel o mezinárodní ochranu cítil v Řecku špatně, bez záruky spravedlivého řízení a řádného posouzení žádosti a cítil riziko navrácení do Íránu, nepochybně by žalobce tyto skutečnosti žalované sdělil jako důvod, proč se nemůže do Řecka vrátit. Nic takového však ve správním řízení žalobce neučinil, proto soud pokládá tyto žalobní námitky za účelové.
22. Důvody, proč žalobce opustil Írán, a možná rizika plynoucí z jeho návratu do Íránu, nejsou pro toto řízení relevantní, neboť jeho předmětem bylo toliko zajištění žalobce za účelem předání do Řecka.
23. Lze tedy shrnout, že žalovaná oprávněně vyhodnotila předání žalobce do Řecka jako potenciálně možné a zcela správně usoudila, že není namístě ukládat jakákoli mírnější opatření (to žalobce ani nezpochybnil). Žalovaná tak plně v souladu se zákonem shledala, že podmínky pro zajištění žalobce byly naplněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 14. srpna 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.